

SLAVENARBEID IN EUROPA.

Door Victor A.C. Remouchamps. Luitenant-kolonel der Artillerie (b.d.)

Politiek en militair analist.

September 2017

Inleiding

In Nederland hebben personen die zichzelf al snel als BN-er willen profileren, de mond vol van slaven en slavernij en wijzen dan herhaaldelijk op het koloniale verleden om de slechtheid van Nederland aan de kaak te stellen. Het gekleurde deel van die BN-ers schept er kennelijk een diabolisch genoegen in om voortdurend te spreken over de 'diepe wonden' die dat verleden heeft ingeslepen in hun psychische gemoedstoestand. Vermoedelijk gedreven door hun tunnelvisie, versterkt door het grote zelfmedelijden, hebben ze niet in de gaten dat midden in Europa mensen echt van hun vrijheid zijn beroofd en in kampen gedwongen worden om onder erbarmelijke omstandigheden zware fysieke arbeid te verrichten. In die *correctiekolonies* wordt een deel aan het werk gezet om meubels, bordspellen of prikkeldraad te maken; een ander deel maakt lange dagen in kolenmijnen. Over slavenarbeid praten en het aan den lijve ondervinden is een wereld van verschil.

De Donbas

In twee door het Kremlin gesponsorde heilstaten in het oosten van de Oekraïne, vormen maffiapraktijken en uitbuiting van mensen de speerpunten van het nieuwe socialisme. Eigenlijk is 'nieuw' niet juist, omdat die socialistische praktijken op dezelfde leest zijn geschoeid als de methoden die de Leninistische en Stalinistische Sovjet Unie ruim 80 jaar lang heeft toegepast. Het is uitermate triest dat de internationale gevestigde media geen centimeter tekst, geen minuut beeld of gesproken woord willen besteden aan die mensonterende toestanden die sterke overeenkomsten vertonen met de slavenarbeid in de Afrikaanse goud- en diamantmijnen. In de Donbas hebben regionale maffialeiders een nieuwe bron van inkomsten gevonden.

Diefstal en plundering

Drie journalisten – Michael Bird, Lena Vdovii en Lena Tkachenko - hebben twee jaar geleden een onderzoek gedaan naar de zelfverrijking van het autocratische geboefte dat de leidfels in de twee proxy republiekjes in handen heeft. Het resultaat was schokkend. Blijkbaar nog niet schokkend genoeg om in een van de eerste 10 pagina's van de traditionele kranten opgenomen te worden. Van de tachtig bedrijven die onderzocht werden, bleek 50% vernietigd, geconfisqueerd of geplunderd te zijn. Achttien bedrijven waren *overgenomen*; tweeëntwintig gesloten; vier compleet vernietigd en zeven waren

op tijd verplaatst naar het niet bezette deel van Oekraïne. Vrijwel alle voormalige staatsmijnen (55 stuks) en alle opslagplaatsen van het Oekraïense Ministerie van Defensie zijn leeggeroofd. Door de verstoring van de onderdelen- en voorradenstroom, is van de voormalige goed draaiende bedrijven slechts een kleine 30% nog operationeel. Zolang die operationeel blijven worden ze gedwongen om ruim 20% van hun winsten over te dragen aan de boevenregeringen van die twee proxy republiekjes. In de praktijk vloeien die gelden in de zakken van de hoogste maffialeiders. De separatisten ontdekten dat daardoor het geld blijft stromen, indien onroerend goed en machinerie gespaard blijven. Zolang die bedrijven operationeel zijn en blijven, is een geldstroom naar de diepe zakken van de leiders gewaarborgd.

Anticiperend op een dreigende sluiting van nu nog operationele productiebedrijven en het opdrogen van de geldstroom, heeft het geboefte zijn aandacht verschoven naar banken en het midden- en kleinbedrijf. Supermarktketens zijn zeer gewilde plunderobjecten geworden: 152 vestigingen van de supermarktketen ATB zijn overgenomen en maken nu deel uit van de *Eerste Republikeinse Supermarkt in Donetsk* en de *Volkswinkel in Luhansk*. De overname levert ATB een schadepost van \$273 miljoen op. Behalve ATB verloren ook de Franse supermarktketen *Auchan* en het Oekraïense winkelbedrijf *Epicenter*, de controle over hun vestigingen in het oosten van de Oekraïne. De vier filialen van de Duitse supermarktketen *Metro* werden bezet en hun voorraden geplunderd of, zoals het geboefte het uitdrukte, *werden in het belang van de Staat, in beslag genomen*. Eén van de vestigingen in de omgeving van het vliegveld van Donetsk, werd volledig vernietigd. *Metro* heeft alle vestigingen afgeschreven en het verlies in onroerend goed en omzet geslikt. Eigendommen en voorraden van de zonnebloemolie-verwerkende Amerikaanse firma *Cargill* werden gestolen en diens voorraden op de zwarte markt verkocht. Het Amerikaanse linteriebedrijf *Victoria's Secret* verkoopt tot veler verbazing (de bevolking is zo arm als een kerkrat) weliswaar nog steeds haar producten, maar de omzet komt uiteraard terecht in de diepe zakken van separatisten.

Geld moet rollen, lijkt ook het devies van de separatisten te zijn. Dus werden alle Russische, Oostenrijkse, Franse, Italiaanse en Oekraïense banken genaast en op zoek naar baar geld werden alle ATM's (pinautomaten) gesloopt. Er is wel een nieuwe bank geopend: de *Republikeinse Centrale Bank* die gebruik maakt van de geconfisqueerde gebouwen van de Oekraïense *Privatbank* en *Oshadbank*, en het is maar de vraag of die centrale bank ook liquide middelen herbergt.

Kleine vergissingen

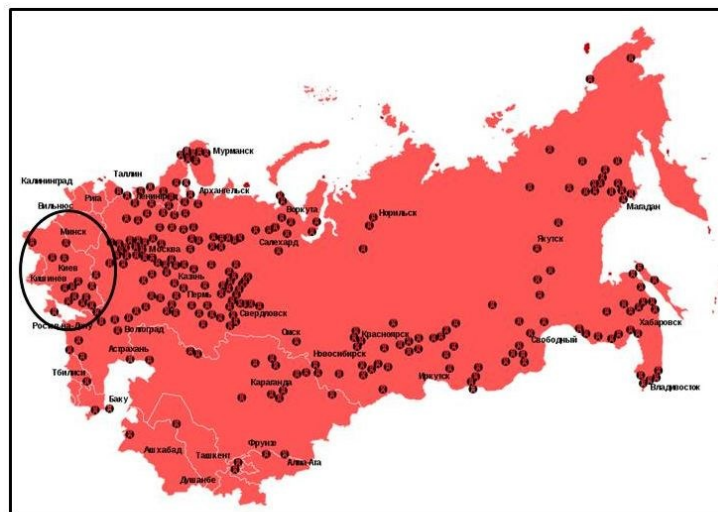
In hun annexatie- en plunderdrift heeft het geboefte een aantal vervelende vergissingen begaan. Daardoor werden helaas de belangen van een aantal invloedrijke Russische oligarchen geschaad. Het communicatiebedrijf *Kyivstar*, een Russisch-Noorse onderneming, werd begin 2015 door separatisten bezet; gebouwen en apparatuur in beslag genomen en een nieuw communicatiebedrijf met de naam *Feniks* werd opgericht.

Kremlin-vriendelijke oligarchen deden hun beklag in Moskou en die waarschuwden de leiding van de twee proxy republiekjes om niet alleen bedrijven van Russische eigenaren, maar ook bezittingen van de grootste Oekraïense oligarchen die honderdduizenden werknemers in dienst hebben, met rust te laten. Wanneer deze oligarchen zich uit hun bedrijven zouden terugtrekken, is een massale ontslaggolf het gevolg en wordt Moskou dat nu al voor 70% van alle kosten opdraait, nog verder in het uitzichtloze financiële moeras getrokken.

Het plan om alle bedrijven en krachtcentrales in het gebied over te nemen, werd door het Kremlin geblokkeerd. Het geboefte werd opgedragen om productie- en nutsbedrijven die (deels) in handen zijn van Russische of aan het Kremlin verbonden oligarchen, met rust te laten. Separatisten moesten hun handen ook aftrekken van het staalbedrijf *Metinvest*, Mijnbouw en energiegroep *DETEK*¹, *Donetsk Staalfabrieken (DMZ)*, *Industrial Union of the Donbass (IUD)* en de twee belangrijkste krachtcentrales² in het bezette gebied. Het grootste probleem voor de separatisten is dat de meeste nutsvoorzieningen zoals water, gas en elektriciteit, aangesloten zijn op netwerksystemen die geen rekening houden met een kunstmatige verdeling van een bezet en een niet-bezet deel van het land. Er moet dus telkens met Kiev onderhandeld worden over het kopen van energie, water en elektriciteit. Dat doet pijn in de beurs van het geboefte aan de top.

Slavernij

In rapporten van mensenrechtenorganisaties en getuigenverklaringen van voormalige gedetineerden blijkt het geboefte zeker 10.000 veroordeelden uit het oosten van Oekraïne in gesloten kampen opgeborgen te hebben. Daarvoor wordt dankbaar gebruik gemaakt van vier voormalige Sovjet *Goelags* op het grondgebied van de twee republiekjes nl. Luhansk, Brjanka, Altschewsk en Petrowske.

Overzicht van de Gulag kampen van 1923-1961. Op Oekraïens grondgebied bestonden er ook tenminste 16 kampen. Foto: <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=16122807>

Volgens de *Eastern Ukraine Human Rights Group*, een Oekraïense non-profit organisatie die oorlogsmisdaden in oostelijk Oekraïne documenteert, gaat het om personen die tot 2014 door de Oekraïense rechtbank voor uiteenlopende misdrijven zijn veroordeeld.

Het grootste deel heeft volgens de oprichter van de non-profit organisatie - Pavel Lisiyanskiy - zijn straf allang uitgezeten.

“Volgens de Oekraïense rechtspraak hadden ze allang op vrije voeten gesteld moeten zijn en vallen ze bovendien onder de Oekraïense amnestieregeling uit 2014”,³ aldus Lisiyanskiy. Ondanks de ogenschijnlijke welwillende houding en teksten, is de realiteit dat het autocratische geboefte weigert dat deel van de gestraften, dat zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten, vrij te laten. Volgens hen hebben wetten en rechtbankuitspraken van Oekraïne geen enkele jurisdictie op het territorium van de twee proxy republiekjes.⁴

Een van de anonieme gedetineerden die afgevaardigden van de *Eastern Ukraine Human Rights Group* hebben gesproken, benadrukt dat gedetineerden geen toegang tot medicijnen, artsen en tandartsen krijgt, de enige dagelijkse maaltijd uit pap bestaat en bij werkweigering ze in het strafhok worden gegooid. Daar zijn de omstandigheden zelfs nog onmenselijker dan op de arbeidslocaties. Bij de eerste werkweigering wacht de arbeidsweigeraar vijftien dagen eenzame opsluiting. Blijft hij koppig, dan mag hij geen bezoek van familie ontvangen en worden pakjes met meegenomen eten afgepakt.

Tenslotte kan een werkweigeraar door de kampwachten nog getraakteerd worden op stokslagen en marteling. Bij werkweigering krijgen gevangenen dagenlang geen eten; anderen moeten ongeacht de (extreme) weersomstandigheden tien uur in de houding staan op de binnenplaats. Notoire lastposten kunnen rekening houden met een bezoek van gemaskerde mannen. Niet verrassend dat door de combinatie harde en langdurige fysieke arbeid onder slechte omstandigheden, psychisch en fysiek strafregime en beperkt weinig voedzaam eten, de gedetineerden kunnen veranderen in Auschwitz-achtige geraamten.

Volgens een andere anonieme gedetineerde kan men een gevangene voor een bedrag van € 50.000 of hoger *vrijkopen*. Het zijn bedragen die de meeste Oekraïners niet op de spaarrekening hebben staan. Het is bovendien nog maar de vraag of de persoon in kwestie ook inderdaad vrijkomt. Familieleden van gedetineerden blijken maandelijks

ongeveer 200 *grivna* (rond de zes en een halve euro) te betalen om zeker te stellen dat hun familielid mag blijven werken en niet in de isoleercel wordt gegooid.

Vanzelfsprekend wordt die informatie door separatisten en het Kremlin met klem van de hand gewezen. Het zijn volgens beide bronnen normale gevangenschappen met een gebruikelijke routine. Gevangenen moeten werken, moeten bezig blijven om verveling tegen te gaan en een dagelijkse structurering op te bouwen en te handhaven. Het eten is daarop afgestemd en vanzelfsprekend kunnen ze - volgens een woordvoerder - een beroep doen op medicijnen en artsen. Slavernij? Verre van dat. De pro-Russische krant *Novorossiya Today* wijst de beschuldigingen over wanpraktijken in de gevangenschappen in de Volksrepublieken van de hand als propaganda. De hoofdredacteur Morozov vat de beschuldigingen in een paar uitspraken samen *"Iedere keer als mensenrechtenorganisaties iets roepen, hoor ik de kassa rinkelen...Beschermers voor geld ...Die varen er wel bij om roddels over mensenrechtenschendingen de wereld in te helpen....ze worden betaald om onze Volksrepublieken in diskrediet te brengen."*

Beschuldigingen dat hulporganisaties buiten de deur gehouden worden en gevangenen niet vrijgelaten noch geruild kunnen worden, worden geëtiketteerd als laster en leugens. Een woordvoerder van DPR leider Zakharchenko omschrijft het als volgt *"wij zijn bereid gevangenen vrij te laten als de gewenste documenten beschikbaar gesteld worden en dat is tot nu toe niet het geval"*. Het Oekraïense Ministerie van Binnenlandse Zaken haalt over die uitspraak de schouders op *"De zelfverklaarde Volksrepublieken veinzen slechts een coöperatieve houding om in een goed daglicht te staan. In werkelijkheid zullen ze de gevangenen nooit vrijlaten. Als we formele aanvragen sturen, dan worden die afgewezen, omdat de Volksrepublieken geen - wat zij noemen - buitenlandse inmenging in een binnenlandse aangelegenheid willen."* Volgens Moskou wordt er voldoende voedsel aan de gevangenen verstrekt en kan het *Internationale Rode Kruis* vanzelfsprekend de situatie ter plekke inspecteren en waar nodig hulp bieden. *Hulp is altijd welkom en in de Donbas ook zeker geen overbodige luxe."*

Waar is de EU?

Bij slavernij en slaven wordt in de Westerse wereld snel gewezen naar het eigen koloniale verleden en zijn de *geraakten* onder ons bereid om met vlaggen en spandoeken de barricades op te gaan. Voor misstanden in Afrika staat de Europese mens in de voorste rijen om de schuldigen verbaal te kastijden. Daartegenover staat dat die ethische Europese mens wel de slavenarbeid op het Arabische eiland accepteert om stadions te bouwen voor de komende WK voetbal. Een paar doden tijdens de bouw moet natuurlijk wel kunnen. Brood en Spelen.

Die Europese mens vindt het blijkbaar normaal dat in de Donbas 10.000 mensen slavenarbeid verrichten en als handelswaar benut kunnen worden om wat euri in de kassen van het autocratische geboefte te laten glijden. Ach het zijn gestraften en dat is

toch hun verdiende loon, denken ze vermoedelijk in Brussel. Waar is die Limburgse roepstoeter Timmermans om Moskou op te roepen zich te onthouden van de openlijke sponsoring van slavernij?

De Nederlandse regering die de uitslag van het Oekraïne-referendum met een grote boog uit het raam heeft geworpen, rept voor en na het inwerking treden van het verdrag tussen EU en Oekraïne met geen woord over die ongeïnteresseerde en verwerpelijke instelling. Laat staan dat ze Kiev beschuldigen van onmenselijk handelen t.o.v. de eigen bevolking. Het zijn maar gestraften, zullen ze in de kringen rond Poroshenko denken en daar is geen politieke munt uit te slaan.

De weliswaar summiere berichtgeving over de 21ste eeuwse *Goelags* heeft internationaal nauwelijks tot enige reuring geleid, laat staan dat Europese politici massaal op de deuren van het Kremlin hebben gebonsd en zich daar hard hebben gemaakt voor de vrijlating van (een deel van) die 10.000. Ook de Oekraïense regering heeft betrekkelijk weinig oog voor het onrecht dat zich binnen haar landsgrenzen afspeelt. In Nederland vinden de gevestigde media de ontwikkelingen rond de NPO-propagandafilm van een politieke randfiguur als Yasser Feras/ Jesse Klaver interessanter dan een paar minuten te spenderen aan de toestand van 10.000 mensen in het Oosten van de Oekraïne.

¹ Eigendom van de Kremlin-vriendelijke oligarch Rinat Akmetov.

² Een daarvan is eigendom van Akmetov en de tweede; *“Donbassenergo”* is eigendom van kompanen van de vroegere president van Oekraïne; Yanukovitsch.

³ Die bepaalt dat gevangenen die veroordeeld zijn voor niet-gewelddadige delicten al vrij komen als ze de helft van hun straf hebben uitgezeten.

⁴ Informatie afkomstig van een artikel *“Oekraïense Volksrepublieken: slavenstaten in het hart van Europa”* van Peter Blasic gepubliceerd op de website politiek.tpo.nl